

CINA

Ne pare rău că nu avem locuri pentru a-i găzdui pe toți cei de aici și pe cei care sunt afară. Cu câteva momente în urmă am auzit că am fi putut obține un teatru în New Albany, care ar fi putut găzdui în jur de trei mii de oameni. Dar trezirea a fost numai pentru micuțul grup de aici de la biserică. Aici avem doar un timp scurt în care sunt acasă și suntem foarte fericiți să vă vedem pe toți aici. Dacă nu mă înșel, îi văd aici pe frații din Georgia, frate, nu pot să-ți spun numele; Palmer, din Macon, Georgia. Suntem bucuroși să te avem aici, frate Palmer. Fratele Creech, care este aici în față, suntem bucuroși să te vedem.

Știu că undeva în clădire se află doctorul Lee Vayle, unul dintre sponsorii de la adunarea din Lima, Ohio... El este păstorul Primei biserici baptiste și un prieten de-al meu. El a fost la mine acasă azi și a venit să ne viziteze în cadrul întâlnirii. Probabil, într-una din seri, îl vom ruga să vină aici să ne spună ceva. Am încercat să-l conving să ia locul meu în seara aceasta ca să vorbească, dar a refuzat. Așadar, nădăjduim că poate mâine seară sau cândva, fratele Vayle sau alții vor putea spune câteva cuvinte cu privire la adunare sau ceva, orice le va pune Domnul pe inimă. Sunt aici și alții pe care aș dori să-mi iau timp să-i recunosc; suntem bucuroși că vă aflați aici. Acolo văd pe cineva care aparține de un grup de predicatori care au venit în vizită cu mine în această după masă, ei fiind din Arkansas și din Missouri.

În seara aceasta, dorim să răscumpărăm timpul pentru că în fiecare seară vom încerca să terminăm la ora nouă, dacă va fi posibil. Seara aceasta este seara Cinei, așa că voi întârzia puțin mai mult decât de obicei. Cu voia Domnului, mâine seară vreau să predic despre „Fiți dar desăvârșiți” și „Jertfa desăvârșită”. Aceasta va fi în vinerea mare, iar sâmbătă seara voi predica despre „Punerea în mormânt”, dacă va fi cu voia Domnului. Duminică dimineața, va fi un serviciu cu ocazia răsăritului soarelui la ora șase, la ora zece vom avea un serviciu de botez, iar la ora

zece și jumătate, lecția de școală duminicală care va fi despre înviere. Duminică seara vom avea un serviciu de vindecare obișnuit așa cum le avem pe câmpul Evangheliei

și avem încredere că-i veți lua pe prietenii voștri păcătoși, veți veni să fiți cu noi și ne veți ajuta în această adunare, în continuarea acestei adunări mai degrabă.

În seara aceasta am o Biblie nouă pe care am primit-o de la un frate. Este un lucru mare pentru mine, deoarece este prima dată când predic din ea. Este puțin ciudat pentru mine. Știu că ne-am adunat pentru un scop, acesta fiind să ducem mai departe cauza lui Hristos și să găsim pace

pentru sufletele noastre, să fim femei și bărbați mai buni, slujitori mai buni ai Domnului. Dar dacă am venit pentru altceva, atunci nu vom fi binecuvântați de Domnul. Noi am venit pentru ajutor, am venit să-L căutăm pe Dumnezeu, iar aceasta este casa corecției în care Dumnezeu ne dă binecuvântările Sale și ne corectează de lucrurile greșite.

Înainte de a deschide Cuvântul sau de a-L ruga pe Duhul Sfânt să ne ajute, să ne plecăm capetele. Binecuvântatule Tată

ceresc, ne prezentăm în Prezența Ta divină în calitate de ascultători ai Evangheliei; iar ca vorbitori ai Cuvântului, Te rugăm să tai împrejur buzele care vorbesc, urechile care ascultă și inimile care primesc. Fie ca Duhul Sfânt să ne împartă și să ne împărtășească în seara aceasta, fiecăruia dintre noi, Adevărurile

harului Veșnic al lui Dumnezeu pentru ca atunci când vom părăsi această clădire să spunem la fel ca cei care veneau din Emaus: „*Nu ne ardeau inimile în noi când El ne vorbea de-a lungul drumului?*” Îți cerem aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Doresc să citesc din **Evanghelia lui Matei**
din **capitolul 26, versetele 27, 28 și 29:**

**„Apoi
a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui
Dumnezeu, li l-a dat, zicând: „Beți toți din el,**

**căci acesta este sângele Meu, sângele legământului
celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.**

**Vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din
acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția
Tatălui Meu.”**

Acum vom vorbi despre **Cină**, pentru că aceasta
este seara originală a Cinei.

Cina a fost luată prima dată jos în
Egipt; prima Cină a fost mielul pascal care a fost înjunghiat și care era o
umbră spre Hristos. Mulți dintre noi suntem familiarizați cu povestea aceea
binecuvântată despre cum cei care au luat Cina acolo au umblat timp de patruzeci
de ani în pustie, iar când au ieșit afară, nu a existat nici măcar unul slab
printre ei. Nici chiar hainele nu li s-au uzat timp de patruzeci de ani, pentru
că le-a ținut Dumnezeu. Ce asigurare binecuvântată este pentru noi în seara
aceasta; dacă aceasta este umbra, atunci Hristos este realitatea. Iar cum
Dumnezeu i-a eliberat pe acei copii...

Luarea Cinei făcea diferența între
viață și moarte. Cei care erau înăuntru, sub sângele vărsat, au luat Cina, dar
niciunul care se afla înafara sângelui vărsat nu a putut lua Cina. Mai întâi,
sângele mielului a fost vărsat, apoi a fost pus pe pragul de sus și pe tocurile
ușii. Pragul de sus este bucata de sus a crucii. Apoi, mielul a fost fript și
mâncat cu ierburi amare, iar ei s-au pregătit. După ce sângele a fost vărsat și
ei au trecut sub sângele vărsat, au fost pregătiți, au fost gata pentru marș.

Aceasta este o umbră foarte frumoasă a oamenilor care iau Cina și nu mai trebuie să se asocieze sau să aibă vreo legătură cu lucrurile lumii. Ei trebuie să vină mai întâi sub Sânge și să fie curățați de orice păcat (care este necredința), iar după aceea să fie încălțați cu pregătirea dată de Evanghelie, având asupra lor întreaga armură a lui Dumnezeu, fiind pregătiți tot timpul pentru adunări. Acela a fost semnul că îngerul morții nu putea intra sub acel sânge. Îngerul morții trebuia să se ridice și să treacă pe lângă sânge. De acolo și-a luat poetul inspirația când a spus: „*Când voi vedea Sângele, voi trece pe lângă voi*”. Ora eliberării era aproape când ei au acceptat Cina, mielul fript și ierburile pe care le-au mâncat înainte de a pleca.

Acum, în Realitatea despre care vom vorbi, cu mulți ani în urmă, în seara aceasta, Isus a luat ceea ce noi cunoaștem ca Cina Domnului, care era o părtășie. Există ceva în legătură cu aceasta, despre care El avea să vorbească cu apostolii Săi. Înainte de a pleca, El a dorit să vorbească despre aceasta cu ei. Ei aveau o cameră pregătită. Era un timp de părtășie, iar Cina înseamnă părtășie. Multe dintre biserici iau Cina cu ușile închise, ceea ce înseamnă că este numai pentru biserica lor. Atunci când iau Cina este numai pentru ei, dar noi nu avem o denotațiune aici. Noi avem o Cină deschisă pentru toți deoarece credem că fiecare credincios are dreptul la masa Domnului, are dreptul să aibă părtășie cu fiecare credincios în jurul lucrurilor bune ale Domnului, indiferent de crez, culoare sau orice altceva ar fi el, fiindcă tuturor ni s-a dat oportunitatea de a bea din aceeași binecuvântare: Hristos.

Ceasul acela măreț se apropia de Domnul nostru; unul dintre cele mai mari timpuri de încercare ale călătoriei Sale pământești bătea la ușă: era timpul încercării. Isus a trebuit să treacă prin încercări așa cum trecem și prin încercări, pentru că Biblia spune că fiecare fiu care vine la Dumnezeu trebuie să fie mai întâi încercat, antrenat și corectat. Pentru mulți oameni timpul încercării este un timp în care sunt date cărțile pe față. Este un timp în care se dovedește locul nostru. Biblia spune că dacă nu putem suporta încercarea, devenim copii ilegitari; noi mărturisim că Dumnezeu este Tatăl nostru, dar dovedim că El nu este Tatăl nostru.

Dacă noi L-am primit pe Domnul Isus corect și cu toată inima, ca Salvator personal, atunci nu există nimic pe acest pământ sau în toată eternitatea întunecată care să ne poată despărți de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus.

Eu sunt uimit, și întotdeauna am fost, când văd cum oamenii mărturisesc că sunt creștini, iar la prima încercare micuță care vine, cad pe marginea drumului. Aceasta arată că au avut numai o concepție intelectuală despre Hristos. Acesta este motivul pentru care atât de mulți nu rezistă astăzi: pentru că au doar o concepție intelectuală. Din punct de vedere intelectual, tu poți să crezi, dar lucrurile merg mai departe decât aceasta, pentru că a-L accepta pe Hristos înseamnă a accepta Persoana lui Hristos.

Mulți dintre noi acceptă religia creștinismului pe baza învățării crezurilor. Alții acceptă creștinismul pe baza doctrinelor despre botez. Alții cred că sunt creștini din cauza unei emoții pe care ei au trăit-o precum strigarea, dansul în Duhul, vorbirea în limbi sau faptul că dețin un dar minunat pe care-l manifestă. Toate aceste lucruri sunt bune, la locul lor, dar a-L accepta pe Hristos înseamnă a accepta Persoana lui Hristos, iar atunci toate celelalte lucruri se vor alinia în mod automat.

Dacă Dumnezeu nu Și-a cruțat propriul Fiu de cruda încercare, atunci El nu ne va cruța nici pe mine și pe tine de cruda încercare. Isus Se afla aici pentru a înfrunța cel mai mare test pe care L-a avut vreodată. Ghețimani stătea chiar înaintea Lui, când avea să vină acel mare test final, când poverile întregii lumi au stat pe umerii Săi binecuvântați. Nu exista nimeni în toate cerurile sau pe pământ care ar fi putut sta acolo, decât El. Și să știți că toate păcatele, păcatele vechi, păcatele prezente și cele viitoare se odihneau pe această decizie. Una dintre cele mai mari biruințe pe care Hristos le-a câștigat sau în care Și-a dovedit mesianismul Său, a fost atunci când I-a spus lui Dumnezeu: „*Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă*”. Aceasta a fost cea mai mare biruință pe care a câștigat-o El vreodată. Toți demonii chinurilor erau în jur ca să-L ispitească și să-L încerce. Iar când noi

ne punem în rânduială cu Dumnezeu, când inimile noastre devin curate și Duhul Sfânt Își ocupă locul în ele, este cel mai glorios lucru pentru care suntem încercați. Biblia spune că încercările noastre sunt mai de preț decât aurul și argintul acestei lumi. Așadar, ar trebui să fim mulțumitori.

Nu vreau să aduc sinele meu într-un fel de experiență, dar îmi amintesc de marele și ultimul test pe care l-am avut în cadrul experienței mele creștine. A fost în spitalul din Spring Hill când soția zăcea în morgă, un trup neînsuflețit pentru că tocmai părăsise această viață pentru a fi cu Dumnezeu. Încercările și testele se derulau și nu erau numai că cineva spunea: „Billy, tu ești un holly-roller”. Acesta nu a fost un test. Toate celelalte încercări și multele critici care veneau din partea bărbaților cu care lucram, nu au fost nici ele foarte mari. Marele ceas al încercării mele a venit când doctorul Adair (căruia i-am repovestit acestea ieri în spital când am stat împreună) a venit pe hol să mă întâlnească, m-a luat de mână și mi-a spus: „Billy, copilul tău este pe moarte și nu există nicio șansă ca ea să trăiască. Are meningită tuberculoasă.” Eu i-am zis: „Cu siguranță nu, doctore!” Mama ei zăcea acolo, un trup fără viață.

El mi-a spus : „Vino cu mine”. Am mers în laborator, iar acolo a ridicat o sticlă și a scuturat-o. Se părea că era o fâșie în ea. El a zis: „Acesta este germenele meningitei și este în copil. L-am extras din șira spinării pentru a elibera spasmele”. Apoi a continuat: „Aceasta este meningită tuberculoasă. A luat-o de la mama ei. Dacă acest copil va trăi, va fi oloagă, chinuită, dar prin mila lui Dumnezeu, copilul va fi cu mama sa”.

Eu am zis: „Domnule doctor, vreau să văd copilul”.

„Nu se poate, Billy, din cauza lui Billy Paul, copilul tău. Îi vei transmite germenele și lui”.

A încercat să mă încurajeze cât de bine a putut, dar când a părăsit clădirea, m-am strecurat și am mers la subsol. În vremea aceea spitalul nu era cum este acum. Când am ajuns acolo, ferestrele erau deschise și perdelele erau date la o parte, iar câteva musculițe intraseră în ochii micuței. Le-am dat la o parte și m-am uitat la trupul ei micuț, tras în întregime, iar micuțele ei piciorușe se mișcau înainte și înapoi. Eu i-am spus: „Sharry, scumpo, îl cunoști pe tati?” Părea că încerca să-mi dea mânuța ei: avea în jur de opt sau nouă luni. M-am uitat la ea. Suferea atât de tare, un micuț copil nevinovat, încât unul dintre micuții ei ochi albaștri era încrucișat. Atât de multă durere, oh, aș fi îndurat-o în orice clipă în locul ei! Am îngenunchiat, cu ușile închise, și am spus: „O, Doamne, Tată, acolo zace soția mea, mama bebelușului zace în morga pompelor funebre. Billy Paul este pe pat, bolnav, iar aici se află copilașul meu, pe moarte. Doamne, cu siguranță, nu o vei lua, pentru că o iubesc. Ea se aseamănă cu mama ei. Vreau să o cresc. Doamne, vrei să cruți viața copilului meu?” Am privit în sus. După cum știți cu toții, eu am avut întotdeauna vedenii. Se părea că o foaie neagră începea să se desfacă venind în jos, ca și cum Dumnezeu mi-a luat rugăciunea și mi-a aruncat-o direct în față.

Atunci am zis: „Ce am făcut, Dumnezeu? Am încălcat Legile Tale, de aceea trebuie să îndur această pedeapsă? Dacă este așa, Te rog să-mi descoperi aceasta și mă voi căi. Voi face orice, dar nu-mi lua copilul”. Și am văzut că ea se ducea oricum. M-am ridicat, iar atunci a venit ispita. Acela a fost singurul timp din viața mea pe care mi-l amintesc, care a fost un moment crucial, Ghetsimani al meu. Când de-abia mă țineam de pat, diavolul a zis:

„Aceasta este răsplata pentru că încerci să-L slujești? Vrei să spui că El va lua acea tânără mamă de douăzeci și doi de ani și o va lăsa ca un trup neînsuflețit în acea morgă, și îți va lua și copilul scump, propria ta carne și sânge și îți aruncă rugăciunea exact în față? Vrei să spui că Îl vei sluji și acum?” Eu stăteam între decizii. Trebuia să iau o decizie. Atunci mi-am pus mâna pe inima ei micuță și am spus: „Domnul a dat, Domnul a luat; binecuvântat să fie Numele Domnului”. Și m-am simțit eliberat,

ușurat. Am spus: „Sharry, scumpo, tati nu poate veni unde ești tu acum, dar voi veni într-o zi. Te voi așeza pe brațul mamei tale și te voi îngropa, dar tati te va vedea din nou într-o zi”.

Domnul Isler, care probabil este aici (nu pot vedea prin mulțime), fostul senator al statului Indiana... Mergeam sus pe autostradă. Domnule Isler, cred că îți poți aminti bine. Aveam mâinile la spate și mergem sus la cimitir plângând, imediat după inundație. Obişnuiam să merg acolo seara. O turturică stătea într-un pom și-mi cânta. Se părea că vântul adia printre acei pini și copaci, și șoptea:

Există o Țară dincolo de râu

Pe care o numim „Dulcea veșnicie”

Ajungem acolo numai prin credință

Pas cu pas ajungem la poartă

Pentru a locui cu cei nemuritori,,

Într-o zi, clopotele de aur vor bate pentru tine și pentru mine.

Domnul Isler care conducea vechea sa camionetă, a coborât din ea și m-a îmbrățișat zicând: „Billy, te-am auzit predicând la colțul străzii, te-am văzut stând în Tabernacol, te-am auzit cum ai cântat cântări, cum L-ai preamărit pe Hristos, și ai spus că este El. Acum, când ți-a luat tatăl, fratele, soția și copilul, ce înseamnă El pentru tine?”

„Domnule Isler, chiar dacă m-ar trimite pe
tărâmurile celor pierduți, eu tot L-aș iubi, pentru că într-o zi, acolo jos, în
acea încăpere veche, în inima mea s-a întâmplat ceva și nu există nimic care să
mi-o poată lua. Nu este ceva ce am făcut eu, ci este harul veșnic al lui
Dumnezeu care m-a ținut în marele ceas al hotărârii”.

Când binecuvântatul nostru Domn a
mers în Ghetsimani, după ce fusese respins în Ierusalim, iar consiliul avea să-l
ia viața... Când destinația veșnică a fiecărui suflet care a fost sau avea să
fie pe pământ se odihnea pe umerii Lui... Oh, cât de mică a fost încercarea mea
în comparație cu aceasta! Cât de mică a fost încercarea ta în comparație cu
aceasta. Este atât de trist că noi nu putem suporta aceste lucruri mici. Dar
în acel mare ceas crucial, El a suferit știind toate lucrurile, a suferit până
când apa și Sângele s-au separat în trupul Său și picuri mari de Sânge au căzut
de pe fruntea sa... A suferit o moarte mai mare în Ghetsimani decât pe cruce.
El se afla chiar în ajunul acesteia, chiar înainte ca marea bătălie să înceapă,
și a luat Cina. I-a adus pe apostoli împreună ca să discute unele lucruri cu ei,
acesta fiind felul în care El procedează și cu voi și cu mine chiar înainte ca
marea bătălie a vieții să înceapă, chiar înainte ca marea bătălie a binelui și
a răului să înceapă să se dea în noi; Dumnezeu ne duce la un Ghetsimani. El ne
aduce la Cină și vorbește despre aceasta cu noi.

În Phoenix, Arizona, era un trio micuț
care obișnuia să cânte pentru mine:

Aș dori să vorbesc cu Isus,

Aș vrea să spun: „Isuse, Tu m-ai
iubit

Când calea mea a fost atât de îngustă,

Când a fost atât de întunecată

Încât nu am mai putut vedea mai departe

Tu m-ai iubit când a fost atât de întunecată”.

Cântarea continua spunând: „Aș vrea să vorbesc cu El”. Este bine că femeile și bărbații de pe acest pământ se opresc în lunga călătorie a vieții și vorbesc cu Isus, iau Cina cu El într-o părtășie. Atunci începe bătălia încercării și a testării. *„Fiecare fiu care vine la Dumnezeu trebuie să fie încercat”*.

Cina nu a fost dată cu scopul pentru care mulți oameni cred că a fost dată. Unele denominațiuni învață că Cina este numită ultimul ritual care aparține salvării. Cina nu aparține salvării. Cina nu vă dă salvarea. Fie că o luați pe patul morții sau înainte, ea nu are nimic de-a face cu salvarea voastră. Cina este o comemorare, pentru că Isus a spus în Evanghelie: *„Să faceți aceasta în amintirea Mea”*. Nu vă înclină sau vă îndreaptă înspre salvare, ci este în amintirea unui lucrări încheiate care a fost făcută de către Duhul Sfânt. Este o comemorare.

Există o mulțime de oameni care iau Cina și nu sunt salvați. Mulți au mâncat mielul pascal și au pierit în pustie, iar astăzi sunt mulți care iau Cina nu-L vor vedea niciodată pe Dumnezeu. Dar voi nu puteți fi părtași salvării Sale și să nu-L vedeți, pentru că salvarea este un dar al lui Dumnezeu. Cina este comemorarea mării Jertfe desăvârșite care a fost dată pentru această salvare. Ea a fost lăsată pentru ca oamenii să vadă că noi credem în moartea, îngroparea și învierea Domnului Isus Hristos. Deci, reprezintă o lucrare încheiată.

În Vechiul Testament, salvarea nu a fost desăvârșită prin jertfirea caprelor, a oilor și a juncanei deoarece sângele Vechiului Testament nu putea face ispășirea pentru păcat. El a putut doar să acopere păcatul; să arate spre un timp în care avea să fie făcută Ispășirea.

Mâine seară vom vorbi despre aceasta. Era numai o umbră, dar când a venit Isus și Sângele Său a fost vărsat la Calvar, a avut loc o despărțire completă de păcat. A îndepărtat păcatul. Este singura cale de salvare. Nu există nicio alăturare la o biserică, nicio scrisoare de părtășie; niciun ritual de botez, nicio Cină sau ceva care a fost lăsat de Dumnezeu și să aparțină salvării; totul este în amintirea unei lucrări încheiate.

Apa botezului nu vă salvează așa cum cred uneori oamenii. Apa botezului este o comemorare a morții, îngropării și învierii Domnului, nu vă salvează. Cina este în amintirea chinurilor cumplite prin care a trecut, a trupului Său care a fost zdrobit și a Sângelui Său care a fost vărsat. Cina nu este Sângele propriu zis, nu este trupul propriu zis, ci este în amintirea trupului Său și a Sângelui Său scump, iar noi o luăm pentru că ne-a poruncit Isus s-o facem; și trebuie să o luăm cât timp El este acolo sus.

Noi avem un tablou mare și minunat în Scrisoarea către Evrei capitolul 7. Aș dori să citesc dintr-un loc din Evrei 7 pentru a lua un context cu care să continui.

*„În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt,
care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraților,
care l-a binecuvântat,*

care a primit de la Avraam zeciuială din tot, care,

după însemnarea numelui său, este întâi „Împărat al neprihănirii”, apoi și „Împărat al Salemului”, adică „Împărat al păcii”.

Observați. Haideți să ne întoarcem

înapoi și să ne gândim. Aici, Pavel se referă la un personaj din Vechiul Testament. În Cartea Genezei capitolul 12, citim despre viața lui Avraam: Dumnezeu i-a dat lui Avraam făgăduința că prin el avea să vină Sămânța neprihănită. Deși mulți cred că Avraam a fost evreu, de fapt el nu a fost evreu. Avraam era dintre neamuri, un caldeean din cetatea Ur și a devenit slujitorul lui Dumnezeu, nu pentru că era diferit de ceilalți, ci din pricina alegerii lui Dumnezeu.

Voi nu sunteți salvați pentru că

sunteți un om bun, ci sunteți salvați pentru că va ales Hristos. Niciun om nu-l caută pe Dumnezeu, ci Dumnezeu îl caută pe om. Isus a spus: *„Niciun om nu poate veni la Mine dacă nu-l atrage mai întâi Tatăl Meu”* (Ioan 6.44). Dacă ne-am putea opri pentru câteva clipe și să realizăm marea importanță a acestui singur lucru, faptul că Dumnezeu va ales, că nu a vrut ca voi să pieriți, ci va dat șansa, va chemat și va ales să fiți slujitorii Lui. Ce ar putea fi mai scump decât aceasta? Fără alegere, ar fi complet imposibil ca un om să-L caute pe Dumnezeu pentru că omul, prin natura sa, este un păcătos și nu are în el nimic care să-i dea dorința să-L slujească pe Dumnezeu.

Puteți merge la porc și să-i spuneți că

este greșit? El este un porc prin natura sa. I-ați putea spune că regimul său este greșit? Cu siguranță că nu. Prin natura sa, el este un porc. Ar trebui să-i spuneți că este un miel, dar el este mulțumit de faptul că este porc. Tot așa, un păcătos este mulțumit de starea lui ca păcătos pentru că natura lui este de păcătos. Și iat-o aici. Cu toții ne-am născut în nelegiuire și am fost zămisliti în păcat, am venit în lume spunând minciuni, prin natura noastră am fost copii ai neascultării, fără Dumnezeu și fără nădejde, mânia lui Dumnezeu fiind asupra noastră. Dar prin harul iubitor al lui Hristos, în mila Sa supremă și Omnipotența Sa, Dumnezeu bate la ușa inimii voastre oferindu-vă binecuvântata șansă, vă întoarce și vă trimite în susul drumului. Cum puteți

refuza așa ceva? Vă schimbă întreaga voastră dorință, vă întoarce înapoi și vă ajută să porniți pe calea cea bună. Oh, veți fi nebuni pentru lume, dar veți fi binecuvântați în ochii lui Dumnezeu.

Domnul nostru Isus Hristos a spus: *„Binecuvântați sunt cei care înfometează și însetează după neprihănire pentru că ei vor fi umpluți”*. Dumnezeu prin mărețul Lui har... Observați, a fost ceea ce a făcut Dumnezeu, ceea ce a chemat Dumnezeu. Voi nu ați avut nicio dorință de a face chemarea. Nu ați fi putut avea nicio dorință de a face chemarea pentru că natura voastră a fost complet contrară acestui lucru, dar Dumnezeu, v-a chemat prin alegere, v-a întors și v-a îndreptat dragostea spre Hristos și lucrurile de sus. Cum am putea refuza aceasta?

Atunci, Dumnezeu a arătat în Avraam ce avea să facă pentru noi toți, pentru că această făgăduință binecuvântată a învierii și a Vieții veșnice nu a fost dată numai lui Avraam, ci și seminței sale după el, celor chemați, aleșii lui Dumnezeu. Observăm că în locurile în care a făcut un popas, Avraam... El l-a luat cu sine pe fiul fratelui său, care se numea Lot, dar a sosit timpul încercării, iar Lot a slăbit în încercare. El este un tablou desăvârșit al credinciosului firesc de astăzi. Când a venit încercarea de a sta pe pământul pustiu, Avraam a făcut alegerea sa. Lot și-a ridicat privirea și a văzut pământurile și valea, care erau pline de iarbă. Era de asemenea plină de locuințe, plină de veselie, dar și plină de păcat, iar Lot, fiind de natură firească, iubind lumea aceasta mai mult decât lucrurile care aveau să vină, a ales să trăiască o viață luxoasă aici decât să aibă Viață în lumea cealaltă. Avraam este un tip desăvârșit al credinciosului adevărat care a fost spălat în Sângele Mielului, a cărui dragoste era pentru lucrurile de sus, așa că a spus: *„Mă voi alătura celor puțini disprețuiți ai Domnului. Indiferent dacă mă va costa popularitatea sau orice mă va costa, voi merge cu cei disprețuiți ai Domnului”*. Astfel, el a ales să stea în țara în care Dumnezeu l-a pus, în încercare.

Mă întreb dacă în seara aceasta

vorbesc oamenilor care odată au ales să meargă înainte cu Domnul, dar când a venit timpul încercării, ați ales să mergeți în lume și să faceți lucrurile lumii sau dacă ați mers pe vechea și robusta cale a salvării? Ați făcut ca și Moise când a fost în încercare? Când el a fost cu picioarele pe tronul Egiptului, dar a socotit bogățiile lui Hristos comori mai mari decât toate bogățiile Egiptului? El a uitat Egiptul, nu i-a păsat cât de mult aur era acolo, cât era de popular, el l-a luat pe Dumnezeu pe Cuvântul Său și a uitat lucrurile Egiptului considerând ocară lui Hristos o mai mare bogăție decât comorile Egiptului.

Ce facem în marele test, când vin încercări grele? Când ei spun că din cauză că te-ai separat de lucrurile lumii, ești un fanatic religios și vine încercarea? Trebuie să vină, iar voi trebuie să faceți o alegere.

Eu prefer să stau sub ocrotirea Celui Atotputernic. Prefer să stau pe ceea ce am ales și să am ca pernă o piatră, la fel ca și Iacov. Prefer să fiu considerat de lume un nebun decât să am toate bogățiile și binecuvântările pe care și-ar permite să le dea această lume, pentru că binecuvântările lui Dumnezeu sunt mai mari decât toate bogățiile, aurul și argintul acestei lumi.

Acum, observați. Când au venit cele mai mari încercări, Lot a mers jos în păcat. Țineți minte, el a mers de pe munte jos în câmpie, a dat înapoi, a alunecat: un reprezentat perfect al credinciosului firesc de astăzi, al așa-zisului credincios, care a ales să ia calea ușoară, patul ușor cu flori decât să stea drept în timpul încercării, iar în cele din urmă, a ajuns în bucluc. Și voi veți ajunge la fel ca el. Țineți minte că atunci când veți alege acel pat ușor, cu pene, undeva veți intra în bucluc. „*Păcatele voastre vă vor găsi*”. Dumnezeu vă va întâlni într-o zi.

Într-o zi, împărații neamurilor, ai marilor regiuni de acolo, au venit și l-au luat pe Lot, pe copiii săi, pe soția sa, și tot ceea ce avea el, și au fugit cu ei. Într-o zi, prietenul meu vulnerabil, împărățiile Satanei te vor cuprinde și te vor duce departe, dacă nu stai sub Sânge.

Avraam, un tip a celor drepti, un reprezentant al creștinului adevărat care era încercat, testat și dovedit, era foarte preocupat în legătură cu nepotul său. Femeia a avut mult a face cu aceasta. Soția lui Lot era firească, foarte firească. Ea stă astăzi acolo pe acele pământuri, ca un stâlp de sare, ca o rușine pentru cei care trec pe acolo. Sara, o femeie frumoasă, voia să facă ceea ce voia Dumnezeu să facă. Ea îl respecta pe soțul ei, așa cum am vorbit seara trecută, și a stat cu Avraam indiferent de ceea ce a venit sau a plecat. Ea a stat cu el pentru că el a stat cu făgăduința. Aceasta este problema.

Însă când a fost luat Lot, inima lui Avraam a mers după el; a adunat o armată din proprii săi slujitori și a mers după fratele său. O umbră foarte frumoasă: ei au luat săbiile și i-au măcelărit pe împărații aceia până când nu a mai rămas nimic din ei. Acesta este tipul predicatorului Evangheliei care atunci când vede că păcatul a prins biserica și poporul său, ia binecuvântata Evanghelie veche, Sabia Duhului și lovește, lovește până când taie păcatul afară din biserică sa, dacă el este un slujitor adevărat al lui Dumnezeu. El înlătură toate prostiile, toate pălăvrăgelile, toate bârfele; înlătură toate lucrurile și naturile firești ale lumii care au pătruns în biserică. Dacă este un slujitor adevărat al lui Dumnezeu, el va lua Cuvântul și va ciopli totul dintr-o parte în alta până când va tăia totul afară.

Apoi, când l-a luat pe Lot, fratele său care a alunecat, și pe copiii săi, și i-a adus înapoi la împăcare; observați, a coborât din Ierusalim acest mare Împărat, Melhisedec, și l-a întâlnit. Ce tip al Omului a fost acesta? El a fost numit Împăratul Salemului. Fiecare învățat știe că Salemul este Ierusalimul. A fost numit Salemul înainte să

fie numit Ierusalim. Cine a fost acest Om care l-a întâlnit, care a văzut că a făcut pasul corect? Cine a fost această Persoană care a stat lângă el? Fiți atenți! Cine este El? El este Împăratul Ierusalimului și El este de asemenea Împăratul păcii: *„fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții.”* (v. 3).

Cine a fost acest Prinț măreț care l-a întâlnit după încheierea bătăliei? Haideți să mergem în Geneza capitulul 14, versetele 18-19:

„Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin – el era preot al Dumnezeului Celui Preaînalt.

Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului!”

După încheierea bătăliei, după ce biruința a fost câștigată, după ce curățenia a fost făcută, Melhisedec l-a întâlnit pe Avraam pe câmp și i-a adus pâine și vin, servindu-l cu ele. Nu era nimeni Altul decât Cel care l-a întâlnit pe Avraam un an mai târziu, a stat sub copac și a vorbit cu el. Și Acest Același Melhisedec a spus: *„nu voi mai bea de acum încolo din rodul viței, până când va veni Împărăția lui Dumnezeu.”* (Luca 22.18). După ce bătălia se va termina, când biruința va fi câștigată, îl vom lua din nou în Împărăția Sa. Când ultima bătălie va fi dată, când ultima sabie va ucide ultimul rău al lumii, iar minunata Biserică a Dumnezeului Celui Viu va triumfa, Hristos îi va întâlni din nou în văzduh cu pâinea și vinul, Cina pentru veșnicie în Prezența Tatălui.

Oh, călătorule obosit, întoarce-te în casa Tatălui!

leși afară din Sodoma! Tu ai fost împăcat prin Sânge, iar această seară glorioasă de aduce-aminte, când marele nostru Melhisedec, care nu a avut început al zilelor sau sfârșit al vieții, ci este Împărat și Prinț în veci de veci... dacă sunteți fără Hristos, Duhul Sfânt este în seara aceasta aici și stăruiește pentru cei nesalvați. Dacă ați promis că-L iubiți, că vă veți separa de lucrurile lumii și că veți lua vechea Evanghelie și calea îngustă de modă-veche și veți bea paharul amărăciunii și al persecuției lumii, când bătălia va fi încheiată, Îl veți întâlni în pace și veți lua Cina cu El. Pentru că bem leacurile amare ale persecuției lumii, Biblia ne-a făgăduit că într-o zi vom bea vinurile dulci ale cerului; atunci când Îl vom întâlni în pace dincolo, între ceruri și pământ, atunci când El va veni să servească Cina.

Fie ca inimile noastre să cugete la aceasta: „*Îl voi bea din nou cu voi în Împărăția Tatălui Meu*”. Dacă El va veni înainte ca să vină un alt Paște, dacă veți muri înainte ca un alt Paște să vină, aceasta nu va împiedica acel mare eveniment, deoarece vă spun prin Cuvântul Domnului că mai întâi se vor ridica cei care dorm în Hristos. Iar noi, cei care suntem în viață și care vom rămâne, vom fi luați sus cu ei, împreună în văzduh pentru a-L întâlni pe Domnul. Și marele Melhisedec, Împăratul cerului, nu al Ierusalimului firesc, ci Împăratul Ierusalimului ceresc, al Noului Ierusalim, ne va întâlni și ni se va servi din nou pâinea și vinul.

În seara aceasta, vom lua aceste simboluri pentru că trebuie să facem aceasta până la venirea Sa, și fie să fim găsiți credincioși în timp ce ne plecăm capetele pentru un moment de rugăciune.

Cu toții,
în liniște. Cât este de ușor să lăsăm ca aceste lucruri să alunece, în acest cel mai solemn moment sfânt! Biblia spune: „*Să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit și să nu neglijăm o salvare atât de mare*”. Este atât de ușor să le uităm. Noi nu venim la biserică să fim văzuți; nu venim să ascultăm niște cântări frumoase și niște predici frumoase, ci venim pentru închinare, venim

să ne închinăm lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi, ființele noastre muritoare au un suflet care Îl va întâlni pe El într-o zi. În ajunul zilei mării răstigniri, în comemorarea plecării Sale... Dacă în seara aceasta nu sunteți creștini, dacă nu L-ați acceptat pe Isus ca Salvator în viața voastră, sunteți îndeajuns de convinși prin predicarea Cuvântului, fiindcă Duhul Sfânt care stă lângă voi, vă poate întreba: „Sunteți vinovați?” Întoarceți-vă și începeți să mergeți invers. Doriți să mărturisiți aceasta prin ridicare mâinii și să spuneți: „Frate Branham, roagă-te pentru mine. Solicit acum rugăciunile tale pentru ca Dumnezeu să aibă milă de mine”? Doriți să ridicați mâna în timp ce așteptăm? Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Altcineva? Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Dumnezeu să te binecuvânteze, micuțule. Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă.

Voi spuneți:

„Frate Branham, are vreo însemnătate faptul că ridic mâna?” Este ca și diferența între viață și moarte. Ce este mai mare decât viața? Priviți la natură. Voi o iubiți și urâți să vă îndepărtați de ea.

Chiar aici peste drum, când soția fratelui meu era pe moarte, într-o dimineață cu mulți ani în urmă, biata Rut și-a ridicat capul, iar pe ramura unui cireș stătea un măcăleandru, și ea a dorit să-l mai vadă încă o dată. Cât de mult iubea natura! Dar într-o zi, când Isus va veni, ea va auzi păsările veșniciei cântând. Florile veșnicie vor crește. Nu va mai fi boală, necaz sau moarte pentru că ea s-a împăcat cu Dumnezeu și L-a acceptat pe marele Hristos care a murit pentru ea. Aceasta este Asigurarea binecuvântată care nu poate eșua, binecuvântatul Cuvânt al lui Dumnezeu care nu poate minți, o Viață veșnică făgăduită celor care au crezut. Când ridicați mâna, aceasta arată că duhul din interiorul vostru a luat o decizie.

Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă.

În tine este ceva, un duh. Prin natură, mâinile tale au fost făcute să atârne

În jos, iar când ridici mâinile, tu sfidezi însăși legile gravitației. Trebuie să fie supranatural. Este împotriva tuturor lucrurilor științifice faptul că frângi legile gravitației. Nu poate fi făcut decât dacă există ceva supranatural. Brațele tale ar continua să atârne în jos, dar dacă în inima ta, crezi povestea Evangheliei și în seara aceasta ai decis că ai terminat cu păcatul, în cadrul acestei abordări minunate față de Calvar, mâine la ora trei, noi sărbătorim moartea lui Isus pentru salvarea ta... tu te-ai gândit destul la aceasta, iar Duhul Sfânt a venit, a bătut la inima ta, și tu ai acceptat aceasta...

Ceva în inima ta spune: „Ridică mâna”. Aceasta le arată oamenilor și lui Dumnezeu că ai crezut și ai acceptat aceasta.

Dumnezeu să te binecuvânteze și să-i binecuvânteze și pe copilașii tăi: trei sau patru dintre ei sunt aici la altar, sunt băieți și fete în jur de optsprezece ani. Cândva vor ridica și ei mâinile. Isus a spus: *„Lăsați copilașii să vină la Mine. Nu-i opriți pentru că Împărăția este a lor”*. Mai este cineva înainte de a ne ruga? Dumnezeu să te binecuvânteze, doamnă. Poate ai făcut multe lucruri în viață, doamnă, dar aceasta a fost real. Eu cred că ești o femeie sinceră. Și ține minte, tu nu ai fi putut ridica mâna, soră dragă, dacă ceva din interiorul tău, dacă ceva în interiorul tău nu ți-ar fi spus să faci aceasta. Poate aceasta pare puțin nebunesc pentru mintea firească, dar frate, în acea zi, când medicul se îndepărtează de la ușă spunând: „S-a terminat”, când se îndepărtează de acea epavă și scoate trupul vostru afară, sângele nu va mai curge, iar inima nu va mai bate, „Nu mai este nevoie să ne ocupăm de el pentru că a plecat”. O, vai! Într-o oră, veți încerca să vă pocăiți, dar Dumnezeu spune: *„Eu voi râde când veți fi în vreo nenorocire”*.

Tată, în timp ce aducem acest mesaj la încheiere, avem o recoltă, în jur de cincisprezece oameni care au ridicat mâinile, care au fost păcătoși toată viața lor, iar acum, prin har, Tu le-ai vorbit, i-ai întors și ai îngăduit să vină la Calvar. Ei au auzit Cuvintele care au venit de pe

buzele Fiului lui Dumnezeu: „Tată, iartă-i că nu știu ce fac”. În seara aceasta, ei au primit Evanghelia. Cu câteva zile în urmă, L-am auzit spunând: „Cel care ascultă Cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are Viață veșnică și nu va veni la judecată, ci a trecut de la moarte la Viață”. (Ioan 5.24).

Doamne, în seara aceasta Ți-i aducem Ție, ca și copii ai Tăi. Fie ca binecuvântările veșnice să se odihnească peste ei, în Numele lui Hristos. Fie ca ei să vină duminică dimineața cu hainele lor spunând: ”Doresc să fac o mărturisire publică în fața acestei lumi pentru că sunt un credincios. Doresc să fiu botezat în Numele Domnului Isus Hristos și Îl chem să mă umple cu Duhul Sfânt și să se îngrijească de mine mai departe în viață”.

Binecuvântează-i pe acești tineri, pe aceste tinere, pe cei în vârstă, pe copilași și pe toți. Îngrijește-te de ei, Tată, fiindcă sunt ai Tăi. Iar în cadrul roadelor Mesajului din seara aceasta, eu Ți-i aduc Ție ca atribute ale Tale. Ei sunt în mâna Ta ca daruri de dragoste de la Dumnezeu Tatăl. Te rog să te îngrijești de ei în viață, în Numele lui Isus. Amin.

Suntem foarte bucuroși că ați venit și vă avem aici în seara aceasta. Mâine seară, mesajul nostru va fi despre „Desăvârșirea credinciosului”. Veniți și aduceți și pe alții cu voi, dacă biserica voastră nu ține un serviciu.

Acum, vom lua Cina. Am întârziat câteva minute, de aceea, îi vom lăsa să plece pe cei ce trebuie să plece, iar cei care doresc, pot să ia Cina și să facă spălarea picioarelor cu noi. Noi credem în mod absolut în împlinirea fiecărui lucru pe care Isus ne-a spus să-l facem. Dacă El va veni în generația mea și va îngădui ca eu să fiu în toate mințile și va păstra dragostea Sa în inima mea, voi încerca să fac tot ce știu mai bine pentru ca fiecare dintre ei să fie găsiți credincioși și la postul lor. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

-Amin-